



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o poskytnutí dávky sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb., ke kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2004, č. j. 4 Cad 25/2004 – 24,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2004, č. j. 4 Cad 25/2004 – 24, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 19. 4. 2004 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2004, č. j. SOC 3005/1/2004, jímž byl potvrzen výrok rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, č. j. F/03/13053/KOS-MHMP-Soc123549/03 ze dne 4. 12. 2003, kterým nebyl žalobci poskytnut příspěvek z prostředků sociální péče k jeho žádosti ze dne 2. 7. 2003. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil toliko odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně takto:

„Dle ustanovení § 4 zákona č. 482/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů se poskytují dávky sociální péče občanu, který se považuje za sociálně potřebného podle tohoto zákona. Dle ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se občan nepovažuje za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, jestliže jeho celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze na občanu spravedlivě žádat. Dne 30. 4. 2003 jste učinil čestné prohlášení o majetkových poměrech, ve kterém jste uvedl,

že vlastníte pozemky v celkové výměře 140 949 m², finanční prostředky – hotovost ve výši 2700 Kč a sporožiro 6300 Kč a majetek soužící k podnikání v účetní hodnotě 66 179 Kč, tržní hodnota 5000 Kč. Dne 10. 10. 2003 bylo doručeno Úřadu m. č. Praha 10 Vaše oznámení ze dne 3. 10. 2003, že jste uzavřel kupní smlouvu na prodej polností a máte dost prostředků k zajištění základních životních potřeb. Na základě tohoto oznámení učinil správní orgán závěr, že nedošlo k podstatné změně ve Vašich majetkových poměrech, které Vám mohou zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze spravedlivě žádat. Z uvedených důvodů Vás nelze považovat za občana sociálně potřebného podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a proto není možné poskytnout dávky sociální péče dle zákona č. 482/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů.“

Dalším rozhodnutím ze dne 6. 2. 2004, č. j. SOC 3005/2/2004, potvrdil žalovaný další rozhodnutí Úřadu m. č. Praha 10, č. j. F/03/13053/KOS-MHMP-Soc129443/03 ze dne 4. 12. 2003, jímž k žádosti žalobce ze dne 4. 8. 2003 o poskytnutí příspěvku z prostředků sociální péče (na měsíc srpen 2003) na základě žalobcova odvolání a následného zrušení rozhodnutí téhož úřadu č. j. F/03/9483/JPNZ/Kos, bylo rozhodnuto žalobci dávku sociální péče ve smyslu ustanovení § 1 – 4 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, a podle § 2 a § 3 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, vše ve znění pozdějších předpisů, neposkytnout. Žalovaný opět změnil pouze odůvodnění tohoto rozhodnutí, a to způsobem doslova shodným se změnou odůvodnění provedenou ve vztahu k rozhodnutí z téhož dne č. j. SOC 3005/1/2004.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 2. 2004, č. j. SOC 178103/1/2003 byl potvrzen výrok napadeného rozhodnutí Úřadu m. č. Praha 10 ze dne 20. 10. 2003, č. j. F/03/10360/KOS, jímž k žádosti žalobce ze dne 3. 9. 2003 o poskytnutí příspěvku z prostředků sociální péče (na měsíc září 2003), bylo rozhodnuto podle § 1 – 4 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti a podle § 2 a § 3 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, vše ve znění pozdějších předpisů, žalobci ani tuto dávku neposkytnout. Žalovaný opět změnil pouze odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to způsobem zcela shodným se změnou odůvodnění výše již zmíněného jeho rozhodnutí ze dne 6. 2. 2004, č. j. SOC 3005/1/2004.

Posledním rozhodnutím ze dne 5. 2. 2004, č. j. SOC 178103/2/2003, žalovaný opět potvrdil výrok napadeného rozhodnutí Úřadu m. č. Praha 10 ze dne 20. 10. 2003, jímž nebyla žalobci poskytnuta dávka sociální péče pro měsíc říjen 2003 (k jeho žádosti ze dne 26. 9. 2003 o poskytnutí příspěvku z prostředků sociální péče); žalovaný opět změnil pouze odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobem výše již opakovaně zmíněným.

Ve včas podané žalobě vytýká žalobce žalovanému, že hrubým způsobem porušil ustanovení § 46 a násl. zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (dále jen „správní řád“), o náležitostech správního rozhodnutí, která mu ukládají vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci a uvádět, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, neboť ve výroku svého rozhodnutí, ani v jeho odůvodnění neuvedl, jaká byla skutečná výše potřeb žalobce v uvedených měsících na zajištění výživy a ostatních základních a osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost, jaké přitom byly příjmy žalobce v uvedených měsících (tj. výše podpory v nezaměstnanosti) a jakým způsobem dospěl žalovaný k závěru, že bylo možné a spravedlivé požadovat, aby žalobce řešil svou tíživou finanční situaci vlastním přičiněním, poté,

co mu podpora v nezaměstnanosti nepostačovala na zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost. Vytýká mu rovněž, že nesprávně aplikoval ustanovení § 3 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, které vyžaduje nejen splnění podmínky, že celkové majetkové poměry občana musí být takové, že mu mohou plně zajistit jeho výživu a ostatní základní osobní potřeby, ale současně musí být splněna i podmínka, že takového zajištění vlastním přičiněním lze na občanu spravedlivě požadovat. Žalobce má za to, že za spravedlivé zcela jistě nelze považovat (když k 30. 4. 2003 vlastnil hotovost v celkové výši pouze 9000 Kč), aby se zcela vydal z finančních prostředků a teprve poté mohl žádat o dávku sociální péče, přičemž by čekal několik měsíců na rozhodnutí a poskytnutí sociální dávky s odůvodněním správního orgánu, že má na rozhodnutí 60 dnů, zatímco žalobce „může mezitím chcípnout“, když od podání žádosti o poskytnutí dávky do pravomocného rozhodnutí o jejím zamítnutí uplynula lhůta několika měsíců. Přitom jediným zdrojem jeho příjmů v období od 23. 1. 2003 do 23. 4. 2003 byla podpora v nezaměstnanosti ve výši 2050 Kč a od 24. 4. 2003 ve výši 1650 Kč, přičemž tato podpora skončila dne 23. 7. 2003. Za spravedlivé nelze rovněž považovat, aby žalobce, který v prohlášení o majetkových poměrech z 30. 4. 2003 uvedl majetek sloužící k podnikání v účetní hodnotě 66 179 Kč (s tržní hodnotou 5000 Kč), tento majetek prodal, neboť se jedná o majetek tvořený jednak programovým vybavením (účetní, právní, komprimační a jiné programy), které jsou z dalšího prodeje vyloučeny licenční smlouvou, přičemž zbytek tvoří počítač, psací stroj, záložní média pro digitalizované právní předpisy, které jsou základními výrobními prostředky a bez kterých se žalobce jako právník do budoucna neobejde. Za spravedlivé nelze také považovat, aby žalobce, který prokazatelně již nejméně rok předtím, než se stal nezaměstnaným, nabízel k prodeji zděděné pozemky, o které vzhledem k jejich lokalitě nebyl zájem ani za odhadní cenu, byl vyloučen z ústavně zakotveného práva na pomoc státu v případě nouze a byl proto ponechán zcela bez prostředků. Z těchto důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadená rozhodnutí žalovaného o nepřiznání dávek z prostředků sociální péče a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí, a to jak z důvodu procesních pochybení v řízení, tak z důvodu nesprávné aplikace hmotného práva. V žalobě žalobce současně navrhoval (kromě spojení čtyř samostatných žalob ke společnému projednání a rozhodnutí) též spojení této věci s již projednávanou žalobou, vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 Ca 1/2004, v níž se domáhal zrušení správního rozhodnutí o přiznání dávky z prostředků sociální péče za měsíce duben – červen 2003 (č. j. MHMP-SOC131517/03 z 24. 10. 2003), neboť všechna napadená rozhodnutí spolu skutkově souvisí.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nemá námitky k návrhu na spojení žalob ke společnému projednání, ani k jejich spojení s již projednávanou žalobou vedenou pod sp. zn. 2 Ca 1/2004. Uvedl dále, že změnu odůvodnění rozhodnutí Úřadu m. č. Praha 10 provedl proto, že v části odůvodnění nebyly uvedeny skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, ani jakými úvahami byl správní orgán I. stupně veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejich základě rozhodoval. Žalovaný znovu zdůraznil, že dne 3. 10. 2003 žalobce písemně oznámil orgánu I. stupně, že uzavřel kupní smlouvu na prodej polností a má dost prostředků k zajištění základních životních potřeb. Na základě tohoto oznámení byl učiněn závěr, že majetkové poměry mohou žalobci zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze na něm spravedlivě žádat. Žalovaný proto neshledal důvody pro zrušení nebo změnu napadených rozhodnutí a navrhoval, aby žaloba byla zamítnuta.

Městský soud v Praze (aniž by rozhodl o návrhu na spojení věci ke společnému projednání), po provedení důkazu obsahem správního spisu, zejména v něm založeným dopisem žalobce adresovaným Úřadu městské části Praha 10, odboru sociálnímu, ze dne 3. 10. 2003 a založenými průběžnými záznamy s datem 7. 8. 2003, 12. 8. 2003, 13. 8. 2003 a 14. 8. 2003, napadeným rozsudkem žalobu podanou proti rozhodnutím žalovaného (výše již označeným) zamítl a nepřiznal účastníkům právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí zdůraznil, že vyšel především z dopisu žalobce ze dne 3. 10. 2003, v němž sdělil správnímu orgánu I. stupně, že dne 3. 10. 2003 se mu po několikaletém úsilí podařilo uzavřít kupní smlouvu na prodej polností a po splacení alespoň části dluhů má na přechodnou dobu dostatek prostředků, aby si své základní životní potřeby zajistil sám. Z těchto důvodů žádal ukončení vyplacení příspěvku sociální péče ku dni 3. 10. 2003. Městský soud v Praze vzal tímto za prokázané, že v době rozhodování správního orgánu I. stupně o žádosti žalobce o poskytnutí dávek sociální péče, tj. dne 20. 10. 2003 a 4. 12. 2003, bylo již samotným žalobcem doloženo, že je schopen sám si zajistit své základní životní potřeby. Proto právem prvoinstanční správní orgán rozhodl tak, že se žalobci dávka sociální péče neposkytne. Pokud žalovaný potvrdil výroky napadených rozhodnutí a změnil pouze jejich odůvodnění tak, že vyšel z čestného prohlášení, které žalobce dne 30. 4. 2003 učinil o svých majetkových poměrech a zároveň i z dopisu žalobce ze dne 10. 10. 2003, kterým oznámil, že uzavřel kupní smlouvu na prodej svých polností a má dostatek prostředků k zajištění základních životních potřeb, z čehož dovodil, že u žalobce nedošlo k podstatné změně majetkových poměrů, které mu mohou zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze spravedlivě žádat, pak v postupu žalovaného neshledal Městský soud v Praze jakékoliv pochybení. Poukázal na ustanovení § 59 správního řádu, podle něhož je odvolací orgán oprávněn posuzovat projednávanou věc zcela samostatně, jak po stránce právní, tak i po stránce skutkové; není přitom vázán důvody odvolání. V tomto případě žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako prvoinstanční správní orgán, že žalobce nesplnil podmínky pro poskytnutí dávky sociální péče, a to na základě vlastního zhodnocení skutečností zjištěných v průběhu správního řízení. Jeho hodnocení vychází z čestného prohlášení žalobce, v němž mj. uvedl, že je vlastníkem majetku sloužícího k podnikání v účetní hodnotě 66 179 Kč a zděděných pozemků o celkové výměře 140 949 m². Protože dne 3. 10. 2003 oznámil, že uzavřel kupní smlouvu na prodej těchto polností, prokázal ještě před pravomocným rozhodnutím o jeho žádosti o poskytnutí dávky sociální péče, že ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. není občanem sociálně potřebným, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, protože jeho celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze na něm spravedlivě požadovat.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítal, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech a ze strany správního orgánu byl při jejím zjišťování porušen zákon jak v ustanoveních o správním řízení, tak v ustanoveních o náležitostech správního rozhodnutí takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost uvedených rozhodnutí a soud měl tudíž napadená rozhodnutí z toho důvodu zrušit. Dovolával se tedy důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítal dále, že uvedený soud se při přezkoumání napadených rozhodnutí nezabýval žalobními body v rozsahu, jak stěžovatel navrhoval a jak mu to ukládal zákon. Označil napadený rozsudek za zmatečný, neboť u jednotlivých správních rozhodnutích soud neuvádí, za jaké období správní orgán rozhodoval, což vede k nerespektování zásady vycházet z důkazní situace platné v době vzniku a trvání posuzovaných právních skutečností.

Vyslovil přesvědčení, že mu soud neposkytl nárok na spravedlivý proces. V kasační stížnosti poté stěžovatel podrobně popsal procesní postup správního orgánu I. stupně i žalovaného při vyřizování jeho žádostí o dávku sociální péče, jednak na měsíce duben – červen 2003, dále na měsíce červenec 2003, srpen 2003, září 2003 a poměrnou část měsíce října 2003. Zdůraznil, že podáním ze dne 30. 4. 2003 požádal na sociálním odboru Úřadu městské části Praha 10 o přiznání dávky sociální péče, neboť byl od 23. 1. 2003 zařazen v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání a přiznaná podpora v nezaměstnanosti (2050 Kč měsíčně po dobu prvních tří měsíců a 1640 Kč měsíčně po dobu dalších tří měsíců) nedosahovala ani částek životního minima, natož k úhradě jeho minimálních základních životních a bytových potřeb (5600 Kč měsíčně). O uplatnění nároku požádal až po vyčerpání finanční půjčky, kterou uzavřel pro překonání tíživé finanční situace, do které se jako podnikatel dostal v důsledku porušení obchodních závazků ze strany třetí osoby. Nárok na přiznání dávky doložil čestným prohlášením o majetku tak, jak popsal již v žalobě. Uvedl v něm též, že je vlastníkem pozemků o celkové rozloze 140 949 m², které získal dědictvím v roce 1999 po svém otci a které se mu vzhledem k jejich lokalitě (obec K., okres D.) a jejich charakteru (převážně zemědělská půda) nepodařilo a nedaří prodat. Doložil čestným prohlášením z 5. 6. 2003, že příjem z pronájmu uvedené zemědělské půdy (po odečtení daně z nemovitostí) činil od roku 2000 částku 1470 Kč ročně, což představovalo příjem ve výši cca 118 Kč měsíčně. Navíc stěžovatel, aby zvýšil šance na prodej uvedených polností tento pronájem, do kterého vstoupil s titulu dědictví, vypověděl dnem 17. 7. 2002, tedy ještě před tím, než se stal sociálně potřebným, a to v jednorozhodnutí lhůtě. Rozhodnutím z 10. 6. 2003, č. j. F/03/6273/JPNZ/KOS, přiznal správní orgán I. stupně (dále jen „správních orgánů“) stěžovateli jednorázovou dávku sociální péče za měsíce 5 – 6/2003 v celkové výši 4053 Kč, přičemž konstatoval, že stěžovatel nemá dostatek finančních prostředků na zajištění základních životních potřeb. Přiznanou dávku stěžovatel obdržel dne 20. 6. 2003, tj. až po více jak 50-ti dnech od data podání žádosti a až po pěti měsících od data, kdy se stal nezaměstnaným. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 28. 6. 2003 odvolání, a to jak co do výše přiznané dávky, tak do určení počátku jejího přiznání. Rozhodnutím z 15. 7. 2003 (č. j. MHMP SOC 103510/03) zrušil žalovaný rozhodnutí správního orgánu a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí s odůvodněním, že správní orgán řádně neposoudil sociální potřebnost žalobce. Dalším rozhodnutím správního orgánu z 27. 8. 2003 (č. j. F/03/9389), bylo částečně vyhověno odvolání stěžovatele, když původně přiznaná dávka byla zvýšena na 4712 Kč. Opět bylo konstatováno, že stěžovatel nemá dostatek finančních prostředků na zajištění základních životních potřeb a výslovně zde bylo uvedeno, že k uvedenému datu neměl dostatek času zajistit si finanční prostředky prodejem majetku. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 10. 9. 2003 opět odvolání, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 24. 10. 2003 (č. j. MHMP SOS 131517/03), jímž změnil napadené rozhodnutí správního orgánu o přiznání sociální dávky v částce 4712 Kč tak, že se žalobci sociální dávka nepřiznává. V uvedeném rozhodnutí žalovaný konstatoval skutečnosti, které mu již byly známy z doby, kdy k odvolání stěžovatele zrušil předchozí rozhodnutí správního orgánu, aniž by přitom zdůvodnil, jaké skutečnosti jej vedly ke změně předchozího jeho názoru na sociální potřebnost stěžovatele v uvedeném období. Žalobou z 1. 1. 2004 se proto žalobce domáhal zrušení pravomocného rozhodnutí žalovaného, přičemž Městský soud v Praze rozsudkem z 9. 6. 2004, sp. zn. 2 Ca 1/2004 mu vyhověl a zrušil pravomocné rozhodnutí žalovaného o poskytnutí jednorázové peněžní dávky sociální péče za období od 30. 4. 2003 do 30. 6. 2003 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku přitom konstatoval, že správní orgán neprovedl v otázce sociální potřebnosti žádná nová zjištění a postup žalovaného měl být s ohledem na ustanovení § 59 odst. 3 správního řádu takový, že měl jeho rozhodnutí zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení a nikoliv jej měnit při nezměněném skutkovém stavu, který zde byl již při prvním rozhodnutí žalovaného ze dne

15. 7. 2003, jímž zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně (rozhodnutí MHMP SOC 103510/03).

Dále v kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že i jeho žádosti ze dne 2. 7. 2003 na poskytnutí jednorázové peněžní sociální péče na měsíc červenec 2003 bylo správním orgánem nejdříve vyhověno, a to rozhodnutím ze dne 14. 7. 2003, jímž mu byla přiznána částka ve výši 2284 Kč, přičemž i tehdy správní orgán konstatoval, že životní potřeby stěžovatele nejsou zajištěny. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, co do výše přiznané dávky, přičemž o tomto odvolání bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím ze dne 24. 10. 2003, č. j. MHMP SOC 123549/03, jímž bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání se závazným názorem, že správní orgán musí přesně a úplně zjistit skutečný stav věci, přičemž nelze vycházet z majetkových poměrů, jak je žalobce uvedl ve svém čestném prohlášení ze dne 30. 4. 2003. Rozhodnutím z 19. 11. 2003, č. j. F/03/13053/KOS-MHMP SOC 123549/03) správní orgán zamítl přiznání dávky na měsíc červenec 2003 s odůvodněním, že na základě výsledků sociálního šetření bylo zjištěno, že majetkové poměry žalobce jsou již takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 6. 2. 2004, č. j. SOC 3005/1/2004, které je předmětem tohoto přezkumného soudního řízení.

Stěžovatel dále uvedl, že dne 4. 8. 2003 podal další žádost u správního orgánu o přiznání jednorázové dávky sociální péče na měsíc srpen 2003, neboť se stále nacházel v evidenci Úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání a přiznaná podpora v nezaměstnanosti v tomto měsíci činila jen 1203 Kč, avšak rozhodnutím z 25. 8. 2003 (č. j. F/02/9483/JPNZ/Kos) správní orgán zamítl jeho žádost s odůvodněním, že majetkové poměry žalobce jsou takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a dále že od podání první žádosti o dávku uplynul dostatek času k tomu, aby žalobce mohl situaci řešit prodejem nemovitostí, aby případně i prostřednictvím realitní kanceláře. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 1. 9. 2003 odvolání, v němž mj. uvedl, že žádal sociální pracovníci pí Kosovou o sepsání správního protokolu, ve kterém chtěl popsat, jaké právně relevantní kroky provedl, aby zděděné polnosti prodal, což mu údajně bylo odepřeno. Rozhodnutím z 24. 10. 2003, č. j. MHMP SOC 129443/03, zrušil žalovaný rozhodnutí správního orgánu a věc mu vrátil k novému projednání. Uložil mu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci opět s tím, že již nelze vycházet z majetkových poměrů, jak je žalobce popsal ve svém čestném prohlášení ze dne 30. 4. 2003. Rozhodnutím z 19. 11. 2003, správní orgán opětovně odmítl přiznat žalobci sociální dávku na měsíc srpen 2003, aniž by splnil pokyn žalovaného zjistit přesně a úplně skutečný stav věci (neprovedl žádná nová skutková zjištění) a rozhodnutí odůvodnil pouze tím, že majetkové poměry žalobce jsou takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb. K odvolání stěžovatele ze dne 27. 12. 2003 potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2004, č. j. SOC 3005/2/2004 zamítavé rozhodnutí správního orgánu a změnil pouze odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobem popsaným stěžovatelem již v žalobě.

Obdobně tomu bylo i ve vztahu k dávce sociální péče pro měsíc září 2003, o níž požádal stěžovatel podáním ze dne 1. 9. 2003, neboť ani v tuto dobu se jeho sociální situace nezměnila. Rozhodnutím z 3. 9. 2003, č. j. F/03/10360/Kos, které stěžovatel obdržel 25. 10. 2003, zamítl správní orgán žalobcovu žádost rovněž s odůvodněním, že jeho majetkové poměry mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb. K odvolání stěžovatele, v němž zdůraznil vágnost odůvodnění

a tudíž jeho nepřezkoumatelnost, rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 2. 2004, č. j. SOC 178103/1/2003 způsobem stejným, jako o jeho odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí dávky sociální péče za měsíc srpen 2003.

Pokud jde o dávku sociální péče pro měsíc říjen 2003, uvedl stěžovatel, že o ni požádal podáním ze dne 24. 9. 2003, přičemž dne 3. 10. 2003 oznámil správnímu orgánu, že se mu po několikaletém úsilí podařilo k tomuto datu prodat zděděné polnosti a má tak do budoucna dostatek prostředků na zajištění životních potřeb. Dne 25. 10. 2003 obdržel od správního orgánu rozhodnutí ze dne 26. 9. 2003 (č. j. F/03/11119/Kos), jímž byla zamítnuta jeho žádost o poskytnutí dávky sociální péče na měsíc říjen 2003 s odvoláním na podání stěžovatele ze dne 3. 10. 2003 o prodeji pozemků. I proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 7. 11. 2003 odvolání, o němž bylo žalovaným rozhodnuto dne 5. 2. 2004, pod č. j. SOC 178103/2/2003, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu, přičemž uvedl, že mění odůvodnění rozhodnutí, avšak pouze zopakoval tvrzení správního orgánu, aniž by se vyrovnal s námitkou stěžovatele vznesenou v odvolání, totiž, že jeho sociální potřebnost prokazatelně trvala až do 2. 10. 2003. Stěžovatel zdůraznil, že jeho příjmy v období od 23. 1. 2003 do 3. 10. 2003 nedosahovaly ani částek životního minima, přičemž ani prostřednictvím Úřadu práce se mu nepodařilo v uvedené době nalézt odpovídající zaměstnání. Proto bylo nutné jej považovat za sociálně potřebného s nárokem na poskytnutí dávek sociální péče podle § 4 téhož zákona, o které žádal a které mu měly být formou jednorázových peněžitých dávek poskytovány. Z ustanovení § 3 odst. 2 téhož zákona přitom vyplývá, že ne každé vlastnictví, včetně vlastnictví pozemků, je automaticky oním majetkovým poměrem, který může plně zaručit zajištění základních potřeb, přičemž tato skutečnost musí být v řízení prokázána a získaný finanční užitek by měl být v rozhodnutí orgánu o dávce rozhodujícího vyčíslen. Nic takového však žádné z napadených rozhodnutí neobsahuje. Pokud tedy stěžovatel ve svém čestném prohlášení z 30. 4. 2003 (a následujících) uvedl, že se mu nedaří pozemky již několik let prodat a dokonce o tom nabídl právně relevantní důkazy, které žalovaný odmítl přijmout, a pokud prokázal, že i výtěžnost případného nového pronájmu by byla zanedbatelná, přičemž žalovaný neprokázal opak, pak nebyl oprávněn ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. aplikovat. Totéž platí i o majetku, který slouží stěžovateli k udržování kvalifikace (počítač s databází předpisů), včetně majetku, který je autorsky chráněn a který je proto z případného prodeje vyloučen. Stěžovatel má za to, že nedostatek důvodů pro aplikaci ustanovení § 3, odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. tak, jak je provedl žalovaný a Městský soud v Praze, ohledně jeho majetkových poměrů, přitom nelze zpětně zhojit tím, že pokud se kdykoliv v budoucnu poměry změní, lze je zpětně aplikovat i na předchozí rozhodnutí, i když v té době důvody ještě neexistovaly. Výrok žalovaného, který převzal Městský soud v Praze do odůvodnění svého rozsudku, že se stěžovateli podařilo prodat polnosti dne 3. 10. 2003, přičemž prvoinstanční rozhodnutí jsou z 20. 10. 2003 a 4. 12. 2003, čímž je doloženo, že v době jejich vydání již byl stěžovatel schopen si své životní potřeby sám zajistit (aniž by se uvedlo, za který měsíc správní orgány majetkové poměry posuzovaly), označil stěžovatel za nehoráznou neznalost základních právních zásad, nebo úmyslnou účelovou manipulaci s důkazy ve prospěch žalovaného. Soudu vytýká, že se nezabýval žalobními body, jak navrhoval stěžovatel a jak mu ukládá zákon. Pokud by tak učinil, musel by dospět k závěru, že výroky napadených rozhodnutí žalovaného nemají oporu v provedeném dokazování a žalovaný nesprávně aplikoval právo. Stěžovatel navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k novému projednání.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, je jí napadeno rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel není zastoupen advokátem, sám však splňuje podmínky § 105 odst. 2 s. ř. s. (má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., jsa vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti a kasační stížnost shledal důvodnou. I když stěžovatel důvody své kasační stížnosti nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovení § 103 s. ř. s., lze z obsahu kasační stížnosti seznat, že odpovídají zákonným kasačním důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 písm. b) a písm. d) s. ř. s. Stěžovatel totiž namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, ze strany správního orgánu byl při jejím zjišťování porušen zákon jak v ustanoveních o správním řízení, tak i o náležitostech správního rozhodnutí, a to takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost uvedených rozhodnutí a soud, který je přezkoumával je měl zrušit. Uvedený soud se přitom nezabýval žalobními body v rozsahu jak navrhoval stěžovatel a jak mu to ukládá zákon. Jeho rozsudek je dále zmatečný, neboť u jednotlivých napadených správních rozhodnutí neuvádí, za jaké období správní orgán rozhodoval (je tudíž nepřezkoumatelný) což vedlo k nerespektování zásady vycházet z důkazní situace platné v době vzniku a trvání posuzovaných právních skutečností.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že pokud jde o průběh správního řízení o žádostech stěžovatele o poskytnutí dávek sociální péče, je možno zcela odkázat na výše konstatovaný obsah žaloby i kasační stížnosti, v nichž průběh tohoto rozhodování stěžovatel podrobně popsal, označil a časově zařadil jednotlivá rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného.

Po stránce skutkové lze z jednotlivých rozhodnutí správních orgánů seznat pouze tolik, že oba orgány vycházely z obsahu čestného prohlášení stěžovatele ze dne 30. 4. 2003 a z jeho dalšího čestného prohlášení ze dne 3. 10. 2003 – v žádném z rozhodnutí jiný důkaz zmiňován není.

Z obsahu uvedených správních rozhodnutí lze seznat, že po stránce hmotněprávní byly žádosti stěžovatele posuzovány podle § 1 odst. 1, § 3 odst. 2 a § 4 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, v návaznosti na ustanovení § 90 a násl. zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení, v platném znění.

Nejvyšší správní soud předesílá, že právní úprava poskytování příspěvků a věcné pomoci občanům, jejichž životní potřeby nejsou zabezpečeny z výdělečné činnosti, nebo jinými příjmy, popř. dávkami a příslušný orgán jim nemůže zajistit vhodné zaměstnání, jakož i poskytování příspěvků a věcné pomoci občanům, kteří se přechodně ocitli v mimořádně obtížných poměrech, nebo v nichž žijí a nemohou je překonat vlastním přičiněním, je upravena v několika právních předpisech. Především zákon č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení stanoví, že o těchto příspěvcích rozhoduje pověřený obecní úřad. Tím je nepochybně v projednávané věci (na území hlavního města Prahy) úřad příslušné městské části. Po stránce hmotněprávní je třeba při rozhodování o poskytování výše uvedených příspěvků vycházet z ustanovení § 90 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., podle něhož občanům, jejich životní potřeby nejsou zabezpečeny příjmy z výdělečné činnosti, nebo jinými příjmy, popř. dávkami, a příslušný orgán jim nemůže zajistit vhodné zaměstnání, poskytují příslušné orgány peněžité a věcné dávky. Podle § 94

téhož zákona (patřícího mezi obecná ustanovení o nárocích a výplatách dávek a poskytování služeb sociálního zabezpečení) nárok na dávku sociální péče vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem, popř. prováděcími předpisy. Nárok na výplatu dávky vzniká splněním podmínek stanovených pro vznik nároku na dávku a na její výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplacení dávky, pokud není stanoveno, že takové žádosti není třeba. Podle § 106 odst. 1 a 2 téhož zákona je oprávněný nebo jiný příjemce dávky nebo služby sociální péče povinen písemně ohlásit příslušnému orgánu sociálního zabezpečení do 8 dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku nebo službu sociální péče, její výši a výplatu nebo poskytování. By-li oprávněný, nebo jiný příjemce vyzván orgánem sociálního zabezpečení, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, nebo službu sociální péče, její výši nebo výplatu, je povinen výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do 8 dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán sociálního zabezpečení lhůtu delší; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky, popř. poskytování služby sociální péče, zastavena, jestliže oprávněný nebo jiný příjemce byl ve výzvě na tento následek upozorněn.

Na tato obecná ustanovení, patřící do oblasti péče o občany, kteří potřebují zvláštní pomoc a obecná ustanovení o nárocích a výplatách dávek, navazuje pak zákon o sociální potřebnosti č. 482/1991 Sb. a zákona o životním minimu č. 463/1991 Sb., oba pak ve znění platném v době, kdy řízení o žádostech stěžovatele na poskytnutí dávek sociální péče probíhalo, kdy o nich bylo rozhodováno. Podle ustanovení § 1 zákona č. 482/1991 Sb. se občan považuje za sociálně potřebného, jestliže jeho příjem nedosahuje částek životního minima stanoveným zvláštním zákonem (zákonem č. 463/1991 o životním minimu) a nemůže si tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním, zejména vlastní prací. Podle odst. 5 téhož ustanovení se příjmem občana rozumí průměrný měsíční příjem vyplacený v posledních 6-ti měsících před podáním žádosti o dávku sociální péče. Příjem občana se však zjišťuje ke dni podání žádosti o dávku sociální péče, pokud došlo před podáním žádosti k podstatnému snížení příjmu občana a výše jeho příjmu za posledních 6 měsíců nebyla taková, aby s přihlédnutím k tomuto příjmu občan mohl nadále uhrazovat své životní potřeby. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. se občan nepovažuje za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, jestliže jeho celkové sociální poměry jsou takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze na občanu spravedlivě žádat; na občanu však nelze požadovat prodej nebo pronájem nemovitosti nebo bytu, které užívá k přiměřenému trvalému bydlení.

Podle § 4 odst. 1 téhož zákona se občan, který se považuje za sociálně potřebného podle tohoto zákona, poskytují jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, popř. zvýšených nákladů (podle § 2 nebo § 3 odst. 1 téhož zákona). Přitom se přihlíží k tomu, zda občan pro zabezpečení svých životních potřeb uplatnil nárok na dávky nemocenského pojištění (péče) nebo důchodového pojištění, nebo na dávky státní sociální podpory, s výjimkou takových dávek poskytovaných jednorázově, popř. na výživné či příspěvek na výživu podle zákona o rodině. Při rozhodování o výši jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky se přihlíží k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana (společně posuzovaných osob) a k majetkovým poměrům, popř. též k tomu, zda občan uplatnil nároky uvedené v odst. 1 větě druhé. Orgán posuzující žádost o dávku musí též eliminovat, zda se snad nejedná o některou ze speciálních dávek upravených v prováděcí vyhlášce

č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákonem České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení (č. 582/1991 Sb.).

V napadeném rozsudku Městského soudu v Praze a v přezkoumávaných rozhodnutích žalovaného správního orgánu však tyto úvahy buď zcela chybí, nebo jsou vyjádřeny jen v zcela minimální míře, takže jde o rozhodnutí prakticky nepřezkoumatelná. Předně nutno uvést, že rozhodnutí postrádají jakoukoliv identifikaci dávky uplatněné stěžovatelem. Jak již bylo výše uvedeno občanu, který se považuje za sociálně potřebného podle zákona o sociální potřebnosti se poskytují buď jednorázové nebo měsíční se opakující peněžitě dávky. Stěžovatel dne 30. 4. 2003 požádal o peněžitou dávku a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 6. 2003 mu byla tato dávka přiznána jako jednorázová ve výši 4053 Kč a k odvolání žalobce byla dalším rozhodnutím téhož orgánu ze dne 28. 8. 2003 (poté co došlo ke zrušení rozhodnutí ze dne 10. 6. 2003 odvolacím orgánem) tato jednorázová peněžní částka zvýšena na 4712 Kč. Jen z tohoto rozhodnutí lze seznat, že se jednalo o jednorázovou peněžní částku, avšak v rozhodnutí, která jsou předmětem tohoto přezkumného řízení, nelze již seznat, zda bylo rozhodováno o nových žádostech stěžovatele o jednorázovou peněžní částku, či zda snad jeho žádosti nebyly jen podnětem k přiznání a vyplácení opakujících se měsíčních peněžitých dávek. Především však v nich nelze nalézt odpověď na otázku, jak byla posouzena sociální potřebnost stěžovatele v období, za nějž dávku (dávky) požadoval. Jak již bylo uvedeno, nejen výše zmíněným rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 10. 6. 2003, ale i rozhodnutím ze dne 14. 7. 2003 byla stěžovateli dávka sociální péče přiznána a lze tudíž usuzovat, že správní orgán vzal u něho za prokázané, že je občanem sociálně potřebným ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti, totiž, že jeho příjem (jímž se podle 5 odstavce téhož ustanovení rozumí průměrný měsíční příjem vyplacených v posledních 6-ti měsících před podáním žádosti o dávku) nedosahoval částek životního minima stanovených zákonem o životním minimu a rovněž vzal orgán rozhodující o dávce za prokázané, že stěžovatel není vzhledem k prokázané nezpůsobilosti nalézt si zaměstnání (za součinnosti s příslušným úřadem práce) zvýšit si tento příjem vlastní prací a že jeho ostatní sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu nemohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání a žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 10. 2003 zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Učinil závěr, že orgán I. stupně neshromáždil všechny potřebné podklady pro rozhodnutí, zejména nezjistil majetkové poměry jmenovaného. Připomněl pouze tolik, že v daném případě nelze vycházet z čestného prohlášení o majetkových poměrech ze dne 30. 4. 2003, neboť mohlo dojít ke změně majetkových poměrů jmenovaného. Neuvedl však, zda jde o změnu týkající se období, za nějž měla být dávka poskytnuta, což by se nabízelo s přihlédnutím k tomu, že správní orgán prováděl šetření v uvedeném období v místě bydliště stěžovatele a zjišťoval též okolnosti ohledně možného prodeje stěžovatelem vlastněných pozemků (polností) v okrese D.. Správní orgán poté, aniž by z jeho rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003 bylo patrné, jaké důkazy stran sociální potřebnosti stěžovatele pro uvedené období provedl a jaká zjištění učinil, rozhodl rozhodnutím ze dne 4. 12. 2003 tak, že se stěžovateli požadovaná dávka k jeho žádosti ze dne 2. 7. 2003 neposkytuje, neboť jeho majetkové poměry jsou takové, že mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních, osobních potřeb. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 6. 2. 2004 výrok tohoto rozhodnutí potvrdil a změnil pouze jeho odůvodnění způsobem opakovaně výše již popsáním, přičemž z tohoto rozhodnutí je patrné, že jediným důvodem změny v hodnocení sociální potřebnosti stěžovatele je jeho čestné prohlášení ze dne 3. 10. 2003, v němž potvrdil, že uzavřel kupní smlouvu na prodej zmíněných polností a má již dost prostředků k zajištění základních životních potřeb. Vzhledem k tomu, že tuto změnu vztáhl

žalovaný též na dobu předcházející k datu uzavření stěžovatelem uvedené kupní smlouvy lze seznat, že ji pokládal za skutečnost rozhodnou pro posouzení nároku na dávku i zpětně (učinil tak ostatně i ohledně všech dalších tří stěžovatelem požadovaných dávek pro měsíce srpen, září a poměrnou část měsíce října 2003). Ačkoliv stěžovatel namítal, že tato skutečnost by neměla mít význam pro posouzení jeho nároku na požadované dávky za dobu minulou, uplatnil to výslovně v žalobě, Městský soud v Praze napadeným rozsudkem žalobu zamítl, aniž by se s touto žalobní námitkou jakkoliv vypořádal. Přitom nutno připomenout, že nárok na dávku sociální péče vzniká podle § 94 zákona č. 100/1988 Sb. dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem, popř. prováděcími předpisy a nárok na výplatu dávky vzniká splněním podmínek stanovených pro vznik nároku na dávku a na její výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplácení dávky. Na tuto otázku v rozhodnutí Městského soudu v Praze odpověď nalézt nelze. Není v něm uvedeno jakým způsobem a na základě jakých právně významných důkazů dospěl k závěru, že nebylo možné pokládat v uvedenou dobu stěžovatele za sociálně potřebného, neboť v rozhodnutí chybí nejen vyhodnocení, zda jeho příjem dosahuje či nikoliv částek životního minima, ale není z něho patrné ani to, jak byly vyhodnoceny jeho celkové sociální a majetkové poměry, které mu mohly plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a nezbytných nákladů na domácnost a zda již tehdy měl možnost vlastním přičiněním dosáhnout tohoto zajištění prodejem svých nemovitostí a zda bylo spravedlivé to na něm požadovat. Není z něho ani patrné, jak hodnotí skutečnost, že se správní orgány odchýlily od svých předchozích závěrů (v rozhodnutích, která se týkala měsíců května a června 2003) v nichž byl stěžovatel uznán sociálně potřebným. Z obsahu správního spisu je přitom zřejmé, že stěžovatel se i v době předcházející datu 3. 10. 2003 pokoušel o prodej svých nemovitostí, nicméně jeho názor na jejich neprodejnost byl zcela odlišný od údajných, byť jen telefonických zpráv příslušného místního úřadu, v jehož obvodu se pozemky nacházejí, z nichž se naznačuje (podle záznamu ve spisech), že pozemky byly údajně prodejné již v dřívější době, avšak nároky stěžovatele na prodejní cenu byly neúměrné. Nelze tudíž vyloučit, že na stěžovateli bylo již tehdy spravedlivé žádat zajištění osobních, základních potřeb a nezbytných na domácnost vlastním přičiněním, a to dřívějším prodejem nemovitostí. Nicméně důkazy pro takový závěr a hodnocení této situace v napadených rozhodnutích správního orgánu I. stupně, žalovaného a především Městského soudu v Praze zcela chybí. Nelze nalézt ani odpověď na otázku, zda a jaké důkazy byly soustředěny o tom, zda si stěžovatel není schopen svůj příjem, nedosahující podle zjištění správního orgánu učiněném o žádosti na jednorázovou peněžní dávku pro měsíce květen a červen 2003 ani částek životního minima, vlastní prací, tj. jaká byla jeho součinnost při vyhledání vhodného zaměstnání s příslušným úřadem práce. Všechny tyto skutečnosti je třeba ověřit, neboť spisový materiál obsahuje v tomto směru neúplné údaje a stěžovatel o některých z nich tvrdí, že jsou nepravdivé a záměrně zkreslené, zejména ty, týkající se jeho majetku. Ty však zatím správními orgány v jeho rozhodnutích zvažovány nebyly, neboť pro rozhodnutí bylo vzato v úvahu jen čestné prohlášení stěžovatele ze dne 3. 10. 2003, aniž by bylo přihlíženo ke skutečnostem vztahujícím se k období předchozímu, za něž byla dávka (dávky) uplatněna.

Nejvyšší správní soud proto s poukazem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele, dovolávající se důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. je důvodná, neboť napadená rozhodnutí správního orgánu trpí vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, což mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. I samotný napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí,

když z něho nelze seznat, jakým způsobem se podle výše již citovaných relevantních právních předpisů s otázkou v řízení řešenou uvedený soud vypořádal.

Nejvyšší správní soud tedy se zřetelem ke shora uvedenému zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení (po posouzení návrhu na spojení věcí tak, jak stěžovatel požadoval v žalobě) je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu